

A Mācība no Jeruzālemes izpostīšanas:

❖ Dieva mīlestības noraidījums.

- Tuvojoties Jeruzalemei, Jēzus raudāja (Lūka 19:41-44). Viņš zināja, ka viņi cietīs pelnītās sekas par to, ka viņi spītīgi noraidīja Dieva mīlošos aicinājumus (Mat.23:37).
- Viņš raudāja, jo no tragēdijas varēja izvairīties. Dievs tik ļoti mūs mīl, ka Viņš negrib, lai kāds mirtu, bet lai ikviens iegūtu mūžīgo dzīvību (Jņ.5:39-40; Ec.18:31-32).
- Vēsture stāsta, ka 66. gadā jūdi sacēlās pret romiešu vardarbību. Dažādas jūdu grupas cīnījās savā starpā, kamēr romieši aplenca pilsētu. 70. gadā viss bija beidzies. Tīts nopostīja Jeruzalemi un templi. Bojā gāja miljons jūdu.
- Taču vēsture neatklāj, kā sātans pamudināja jūdus uz sacelšanos un romiešus uz atreibību. Jeruzālemes iznīcināšana bija tiešs velna darbs. Nogriežoties no dzīvības Avota, Izraēla tika atstāta ienaidnieka nežēlastībā, kur viņi tika pakļauti tikai iznīcībai un nāvei.

❖ Dieva rūpes par Savu tautu.

- Savā mīlestībā Dievs deva iespēju tikt glābtiem visiem, kas to vēlējās. Viņš deva zīmi, kad redzat Jeruzalemi karaspēka ielenktu, tad lai tie bēg kalnos (Lūka 21:20).
- Gajs Cestijs Galls šo zīmi piepildīja 66. gadā. Aplenkums tika atcelts, un zellotu vadonis Eleazars ben Simons izgāja vajāt romiešus un sakaut tos.
- Tie, kuri ticēja Jēzus Vārdiem, izmantoja šo brīdi, lai bēgtu, jo Jeruzāleme bija atstāta bez apsardzes.
- Dažus mēnešus vēlāk Nerons nosūtīja Vespasianu, lai tas apspiestu sacelšanos. No 67. līdz 70. gadam aplenkums bija pastāvīgs.
- Dievs var un vēlas aizsargāt Savus bērnus pat visgrūtākajos laikos (Ps.46:1; Jes.41:10). Tomēr daudzi zaudējuši dzīvību dēļ savas uzticības Dievam (Ebr.11:35-38).
- Kāpēc vienus Dievs aizsargā, bet citus atstāj novārtā?

B Mācība no pirmajiem kristiešiem:

❖ Uzticība vajāšanu laikā.

- Sākums bija cerīgs. Atgriezās tūkstošiem (Ap.d.2:41; 4:4). Ticīgie sludināja ar spēku (Ap.d.4:31; 5:42).
- Taču ienaidnieks nepalika mierīgs. Sekoja draudi (Ap.d.4:17-18), tad sodi (Ap.d.5:40), un beidzot nāve (Ap.d.7:59).
- Saula izraisīto vajāšanu dēļ, mācekļi tika izklīdināti (Ap.d.8:1). Taču uzticīgo dēļ, gaisma ne tuvu nebija izdzisusi, tā vēl daudz spožāk spīdēja tā laika pasaulē (Ap.d.8:4; 11:19-21; Rom.15:19; Kol.1:23).
- Jēzus Savai draudzei deva uzdevumu, un spēku to turpināt nest vēsti (Ap.d.1:8). Neviens spēks, ne fizisks vai garīgs, nevar apturēt evaņģēlija izplatīšanos (Mat.16:18). "Ja Dievs ir par mums, tad neviens nevar būt pret mums!" (Rom. 8:31).

❖ Palīdzība trūkumcietējiem.

- Kā evaņģēlijs ietekmēja pirmos kristiešus (Ap.d.2:42-47)?
- Kā Kristus vēstneši viņi atklāja Jēzu. Rūpējās par apkārtējo cilvēku vajadzībām, tā viņi iemantoja visu cilvēku labvēlību.
- Tāpat kā toreiz, arī šodien draudzei jāatklāj kristīga mīlestība vienam pret otru un jāparāda rūpes vienam par otru.

❖ Mīlestība, mūsu identitātes zīme.

- Katram šajā lielajā kosmiskajā cīņā iesaistītajam ir savas īpašības, kuras sātans ienīst un cenšas iznīcināt. Dievs mīl un atjauno!
- Vienas vai otras puses sekotāji rīkojas saskaņā ar šiem modeļiem. Ja sekojam Dievam, mēs atklāsim mīlestību, pret citiem (1.Jāņa 4:20-21).
- Otrā un trešā gadsimta kristieši īstenoja nesavtīgu mīlestību. Divu lielu pandēmiju laikā (160. un 265. gadā) viņi veltīja rūpes par slimniekiem, nerēķinoties par savu drošību.
- Viņi mīlestībā ziedojās un sniedza palīdzību miljoniem cilvēku. Viņu uzmanības centrā nebija viņi paši, bet gan Tas, par kuru viņi bija gatavi atdot savas dzīvības. Viņu dzīves kalpošanas centrā bija Glābējs Jēzus.